



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ με μάντεις εὐσιῶνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω,

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ βρυχηθμοὶ θηρίου.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ σαράντα σὺν ἑνέα,
ἐκτὸς μόνον τῆς καρφίτσας δὲν ὑπάρχουν ἄλλα νέα.

**Συνομιλοῦν οἱ δρὸ γνωστοὶ
γιὰ μὰ καρφίτσα ξακουστή.**

Τὰ τραγούδια ποῦ μοῦ λές
καὶ ἄλλοτε μοῦ τάπες,
καὶ γι' αὐτὸ θὰ φᾶς πολλαῖς,
Φασουλῇ μου, φάπαις.

Τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῶ
καὶ ἂν σοῦ τάπα' φέτο,
μὰ δὲν ἔχουνε σκοπὸ,
φίλε Περικλέτο.

Τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῆς
πρέπει νὰ χουν τόνο,
πρέπει καὶ καλλιπρεπῆς
νᾶσαι, φαμφαρόνο.

Μὲς' στῆς συμφορᾶς τούτῃ τὴν κατάντια
λένε, Φασουλῇ,
πὼς φωτοβολεῖ
μὲ δεκαεφτὰ λαμπερὰ διαμάντια.

Τόσους ἐδαιμόνισε
περιέργους τώρα,
μὰ καὶ σὺ λησμονήσε
τὴν τριγύρω μπόρα,

φέρε' στὸ στομάχι μου σάλους καὶ ἀναγούλα,
ὅμως λέξι μὴ μοῦ πῆς περὶ τοῦ Βιστούλα.

Τίποτα δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς γι' αὐτά,
μόνο τὴν καρφίτσα
ψάλε μου, νυφίτσα,
ποῦ χεὶ τὰ διαμάντια τὰ δεκαεφτά.

Σὲ μεγάλας σφαίρας,
ποῦ βουτοῦν σὲ πλούτη,
θέμα τῆς ἡμέρας
ἔγινε καὶ τούτῃ.

Εἶναι, μυιγοχάφτη,
πλήρης μυστηρίου,
καὶ ἔγινε γιὰ δαύτῃ
χαλασμός Κυρίου.

Μὲς' στῆς συμφορᾶς τούτῃ τὴν κατάντια
λένε, Φασουλῇ,
πὼς φωτοβολεῖ
μὲ δεκαεφτὰ λαμπερὰ διαμάντια.

Τόσους ἐδαιμόνισε
περιέργους τώρα,
μὰ καὶ σὺ λησμονήσε
τὴν τριγύρω μπόρα,



και με λύρας μέλος ὕμνησε γλυκὺ
τούτη τὴν καρφίτσα τὴν ἱστορικὴν.

**Γιὰ τὴν καρφίτσα τέτοια λαλεῖ
τὸ λάλον στόμα τοῦ Φασουλή.**

Φ. — Μοῦσα, καρφίτσαν ἔννεπε πολὺπλαγκτον τὰ μάλα,
καρφίτσαν ὄντως ζηλευτὴν,
ποῦ τὴν ἀνέμιξαν κι' αὐτὴν
σὲ σκάνδαλα μεγάλα.

Μέγα τφόντι γεγονόσι!..
τοῦτο κι' ἡ Μοῦσα καθενὸς
καλλιπρεπὴς ψαλέτω.

Θέμα γιὰ μᾶς εὐχάριστον...
ζεῖποτε μὲν ἄριστον
ὕδωρ, βρὲ Περικλέτο.

Ἄλλ' ὅμως πῦρ αἰθόμενον ὁ γνήσιος χρυσὸς
κατὰ Πινδάρων ἔπη,
καθότι διαπρέπει
τοῦ πλούτου τοῦ μεγάλου καὶ λάμπει περισσῶς.

Οὗτος καὶ νῦν καὶ πάντοτε φωτοβολῶν ἡγήτωρ,
εἰδ' ἄθλους πάλιν ἔλδειν γάρυεν, φίλον ἦτορ,
οὐδ' ἄθλους ὅπως τοῦ χρυσοῦ περιφανεῖς σπουδάσαμεν,
οὐδὲ καρφίτσαν ὡς αὐτὴν ἱστορικὴν αὐδάσαμεν.

Ἐν μέσῳ κρότων φοβερῶν τυμπάνων καὶ σαλπίγγων,
ποῦ μοῦ σκοτίζουν τὸ μολὸν,
τοὺς ὕμνους σήμερα καλῶ,
ἀνακτας τῶν φορμύγγων.

**Στροφή δευτέρα
ποικιλοτέρα.**

Φ. — Γεραίροντες καρφίδα τιμαλφῇ
μὲ τόνον μελιστάλακτον ὦδων,
κι' ἐμεῖς ἄς εὐχηθῶμεν, ἀδελφοί,
ν' ἀνεύρωμεν τοιαύτην καθ' ὁδόν.

Καρφίς τῶν νέων χρόνων, ποῦ κι' ἐκείνη
τερψίθυμον ἀνάγνωσμα θὰ γίνη,
καρφίς, βρὲ Περικλέτο μου μιξάρη,
ποῦ Πίνδαρος μ' παρεῖ νὰ τὴν ἐξάρη.

Σπάνιον τῆς καρφίδος τὸ ποῖον,
πολὺ γι' αὐτὴν τὸ χιούμορ καὶ τὸ
καρφίς, ποῦ σὰν τὸν ἄσωτον υἱὸν
ἦτον ἀπολωλὺν καὶ ἀνευρέθη.

Καρφίς, ποῦ νέα σκάνδαλα γεννᾷ,
μ' ἐκείνην ἀγκιλόνομαι πολλοί,
πολὺπλαγκτος καρφίς ἀληθινά,
ποῦ τόσας συνεντεύξεις προκαλεῖ.

Καρφίς, ὅπου μπελάδες θὰ μᾶς βρῇ
καρφίς, ποῦ μὲ πολλοὺς ἀνακατόνισιν
καὶ τὸν σφριγῶντα Τέλη τὸν Περικλέτο
τῆς γηραιᾶς νεότητος τὰ γέροντι.

Καρφίτσα συζητήσεως πολλῆς,
ποῦ κόσμος καὶ κοσμάκης συνευθύνει
μὰ καὶ σὲ κατὰ γέροντες εὐσταθεῖς
τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῶν ὑπερήλικων.

Διὸ κι' ἐμεῖς πρὸς ὦραν ἄς ἀφήσωμεν
τοῦ κράτους τὴν ὑπόσχεσιν σκαπτοῦ
κι' ἐλάτε μακαρίως νὰ τρυφήσωμεν
σὲ τόσῃς ἱλαρότητος καρφίδα.

Σὰν τοὺς λοιποὺς κι' ἐμεῖς ἄς μὴ
περὶ μαχῶν διαβάσματα καὶ σκίττα
καὶ μόνον συνεντεύξεις ἄς διαβάσωμεν
γιὰ τούτη τὴν περιεργὴν καρφίδα.

Καρφίς, ὅπου διδάσκεται τὸ πλῆθος
συγχρόνου κοινωνίας νέον ἦθος,
καρφίς παιδαγωγήσεως σπανίας
ὅπου φρονηματίζει κοινωνίας.

**Καὶ τοῦ Περικλῆ κουδέντα,
πουναι βλάχας μὲ πατέντα.**

Π. — Κι' ἐμεῖς, βρὲ Ρυγκολέτο,
ποῦ πάντοτε καὶ φέτο
μὲ τόση φτώχεια βέδομε.

Κι' ὅλο' στή γῇ κυττοῦμε
καὶ κατὰ τι ζητοῦμε,
καὶ κατὰ τι γυρεῖτο.

Κι' ἐμεῖς, βρὲ Πουλταινέλα,
ὅπου μᾶς πιάνει τρέλλα
μὲ τοὺς πολέμους τούτους.



**Τῆς Ἀρκούδας ζωηρὸς
καὶ φαεινότερος χορὸς.**

Καὶ στὰς κλεινὰς Ἀθήνας
μὲ τοὺς ἀργοὺς κηφήνας
ὕμνουμεν ξένους πλούτους.

Ποῦ φρέσκο κοπανίζομεν
καὶ θούρια τονίζομεν
μὲ βόμβαρδα καὶ κόρνα.

Κι' ἐξαίρω μετὰ σοῦ κι' ἐγὼ
τὸν Χίνδεμπουργκ τὸν στρατηγόν,
τὸν Ζὼφφρ καὶ τὸν Καντόρνα.

Ἐμεῖς, ποῦ χιλιοτρήτητο σηκίνομε λαγῆνι
σὲ λειψυδρίας χρόνους,
ἐμεῖς, ὅπου δὲν ξέρομε τί διάβολο θὰ γίνη
μ' ἐκείνους τοὺς γειτόνους,
τοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς,
τοὺς κατὰ πάντα προσφιλεῖς.

Ἐμεῖς, ὅπου χορεύομε
χοροὺς σὰν τὴν Σαλώμη
μ' ὀλόγυμνη κοιλιά.

Ἐμεῖς, ὅπου χορεύομε
τοῦ κάθε μακροκόμης
κασσίδης τὰ μαλλιά.

Ἐμεῖς, ὅπου πονοῦμε
γιὰ τὰ δαινὰ τῆς μοίρας,
ἐμεῖς, ὅπου περνοῦμε
οὐδέτεροι τὸ γῆρας.

Ἐμεῖς, ποῦ δασκαλεύομε καθένα συμπολίτην,
ἐμεῖς, οἱ δὲ σακάτηδες, ἐμεῖς ἡ νεολαία,
ποῦ γέροντες βλέπομε πρηγνέειν ἔμπρὸς τὴν Ἀφροδίτῃ
κάθως ὁ γέρον Πρίαμος ἔμπρὸς τὸν Ἀχιλλέα.

Ἄς βγάλωμε κι' ἐμεῖς φωνή
γιὰ τούτη τὴν καρφίδα,

ὅπου μέγας συγκινεῖ
τὴν καθεμιὰ Σιλφίδα.

Κι' ἐγὼ, καὶ μένε Φασουλῇ,
ὅπου δὲν μοῦμεινε μαλλί,
βλέπω πολλὰς Σιλφίδας
μὲ ζηλευτὰς καρφίδας.

Τῆς βλέπω νὰ λυγίζονται,
καὶ τέτοια συλλογίζονται
κι' αἱ συνεταί μου φρένες.

Νᾶναι δ' ἰκαίς των ἄραγε,
ὦ ρῆτορ ἐρισμάραγε,
ἢ μήπως εἶναι ξέναις;

Τῆς βλέπω μ' πρὸς μου νὰ περνοῦν,
καὶ τέτοιαις σκέψεις, κατὰ νοῦν
κάνω κι' ἐγὼ πολλάκις
σὺν κουφιοκεφαλᾶκης.

Ὅλοι σήμερα τυρβάζουν περὶ τ' ἀποκαλυφθέντα
κι' ἐπειδὴ περὶ καρφίδος γίνεται πολλὴ κουθέντα,
κι' ἐγὼ τώρα μὲ καρφίτσα, Φασουλῇ, θὰ σὲ τρυπήσω
τρὶς ἐμπρὸς καὶ τρὶς ὀπίσω.

Φῆμαι καὶ διαδόσεις γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης.

Ἀφοῦ πέρας ἔνας μῆνας
κι' ἡ Φιλελευθέρᾳ στάνη
μένει στήν Ἀρχὴν ἀκόμα.

Ἀφοῦ βλέπομεν κηφῆνας
τοῦ Λευτέρη τὸ Ντιθάνι
νὰ κυττοῦν μὲ χάσκον στόμα.

Ἀφοῦ μὲς στὰ καφενεῖα
μὲ τὸ βλέμμα των τ' ὀξὺ
βλέπουν σάλους καὶ τυφῶνας.

Καὶ καμμιά διαφωνία
δὲν ὑπάρχει μεταξὺ
Βενιζέλου καὶ Κορώνας.

Ἐπειδὴ καιρὸς περνᾷ
κι' ὁ Λευτέρης κυδερνᾷ,
κι' ὁ Λευτέρης παρ' ἐλπίδα
διευθύνει τὴν σκαφίδα.

Ἐπειδὴ σκοπὸ δὲν ἔχει τὴν Ἀρχὴν νὰ τὴν ἀφήσῃ,
μήτε κάζο δὲν συνέδῃ,
κι' ἀπὸ πείνα κινδυνεύει
κάθε στρουγγὰ νὰ ψοφήσῃ.

Ἐπειδὴ καὶ τὰ μαλλιά των
ξερρίζουν μερικοί,
καὶ καμπόσοι τὴν κοιλιὰ των
τὴν πλακόνουν νηστική.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Ντιθάνι τοῦ Κρητίκα δὲν ἀρέσει
καὶ στῶν φίλων Νεοτούρκων τὸ σαρίκι καὶ τὸ φέσι,
ἐπειδὴ ποῖος ξέρει τάχα τί καιρὸ θὰ διανύσῃ
τώρα πάλι στὸ Ντοβλέτι,
καὶ πολλοὶ χωρὶς ρουσφέτι
θὰ περνοῦνε τὸν καιρὸ τους μὲ φιστίκια τοῦ Διονύση.

Ἐπειδὴ πολλὰ προβλέπει κάθε Φασουλῆς σκαρτάδος,
ἐπειδὴ μὲ τόσας κρίσεις τρῶμε τὸ ψωμί λειψό,
ἐπειδὴ κι' ὁ κορυφαῖος τῆς περικλεοῦς ὀκτάδος
ἔβγαλε καὶ καλογέρους κι' ἔφυγε στὴν Αἰδηψό.

Ἐπειδὴ σαλεύει βίδες ἡ παγκόσμιος ἡ πάλῃ
κι' ἔχουν τὰ μισαλά μας σάλο,
γι' αὐτὰ πρέπει κι' ὁ Λευτέρης νὰ διαφωνήσῃ πάλι
μὲ τὸ Στέμμα δίχως ἄλλο.

Καὶ γιὰ τὸ κοινὸν συμφέρον
καὶ γιὰ μερικῶν ἐντέρων
τὴν ἀκεραιότητα.

Πρέπει πλὴν ν' ἀφήσῃ τώρα
μ' ἐν ἄντιο Λεονώρα
τὴν οὐδετερότητα,

Πρέπει, χρεωστῇ κι' ὀφείλει
νὰ τὸν ξαναπιάσῃ φούρια,
κι' ὑπομνήματα νὰ στείλῃ
πρὸς τὸν Ἀνακτα καινούρια,
καὶ παραίτησιν νὰ δώσῃ καὶ προτοῦ καλοβραδύσῃ
τὴν γωνιά νὰ μάς ἀδείσῃ.

Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα ποῦ δὲν λέμε πρέπει νὰ βουβάνῃ μοῦγγα
ἄλους τοὺς Φιλελευθέρους,
καὶ νὰ ληθῇ καὶ πάλ' ἡ Μετῶν τῶν Ἐθνικοφρόνων στρουγγ-
ποῦ βγαλε καὶ καλογέρους. [γα,

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πανευλογημένος γάμος... κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ρόδα ραίνει
μιά μονάκριβη νυφούλα, τοῦ Καμπούρογλου τὴν Τζέννη,
καὶ γαμπρὸ χαριτωμένο, τὸν Δημήτρη Βαλαδάνη,
ποῦ τοὺς πρέπει τέτοιου γάμου παναμώμητο στεφάνι.